

Др Марко РАЈЧЕВИЋ
редовни професор Правног факултета Универзитета
у Бањој Луци

НОВИ ЗАКОН О СТЕЧАЈУ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

Резиме

Овим радом приказане су новине које доноси Закон о стечају. Посебно је представљен концепт реструктурирања који има за циљ закључење споразума између повјерилаца и стечајног дужника о начину намирења потраживања повјерилаца ради побољшања ликвидности и отклањања стечаја над њим. Тим поступком као и поступком реорганизације настоје се спријечити штетне посљедице престанка стечајног дужника, што је био и основни разлог и мотив доношења овог закона.

Кључне ријечи: закон, стечај, реструктурирање, реорганизација, стечајни дужник.

I Уводне напомене

Закони се доносе да би се регулисали одређени друштвени односи. Трају дуже или краће, зависно од тога колико су свеобухватни, концепцијски успјешни и друштвено прихватљиви. Често се, нарочито у нашим условима, зависно од потреба праксе и разноразних утиција, спољних и унутрашњих, мијењају и допуњују, а то у коначници узрокује и доношење новог закона, посебно онда када се концепција закона суштински мијења. Такав је, на примјер, био својевремено случај са законом којим је регулисан статус основних привредних субјеката, привредних друштава, па је умјесто Закона о предузећима био донесен важећи Закон о привредним друштвима, јер предузеће није више субјект права, већ је то привредно друштво. Међутим, много је чешћа ситуација да закон у времену свога важења, сходно потреби прилагођавања захтијевима праксе, доживи више измјена и допуна тако да се укаже потреба за доношењем пречишћеног текста закона, како би се адресати норми могли снаћи у његовој практичној примјени. У случају нове потребе за измјенама и допунама

таквог текста неминовно је доношење новог закона, а такав је и случај са Законом о стечајном поступку у Републици Српској.¹ Тај закон донесен је 2002. године као посљедица својеврсног компромиса. Наиме, Устав Босне и Херцеговине прокламује слободу кретања лица, робе, услуга и капитала и на тај начин се Босна и Херцеговина уређује као јединствени привредни простор, али је истим тим уставом, чланом III, одређено да је у надлежности ентитета регулисање статуса привредних субјеката, што подразумијева и регулисање правних односа везаних за стечај тих субјеката. Због правне немогућности да се на нивоу Босне и Херцеговине донесе тзв. „кровни закон“ који би се ентитетским законом детаљније разрадио, донијети су ентитетски закони у скоро истовјетном тексту.² Они су рађени уз помоћ њемачке консултантске организације па су стога концепцијски истовјетни њемачком Инсолвенцијском закону („*Insolvenzordnung*“) из 1999. године.

У односу на раније законе, ти закони доносили су савременија рјешења и концепцијски су у складу са модерним стечајним правом. Ова констатација се посебно односи на усвојени институт реорганизације стечајног дужника који је пружио широке могућности регулисања међусобних односа стечајног дужника и повјерилаца. Законима је генерално побољшан положај стечајних повјерилаца који кроз скупштину повјерилаца и евентуално одбор повјерилаца имају доминантну улогу у стечајном поступку. У односу на претходно важеће прописе, закони су били повољнији за повјериоце и због тога што су рокови за извршење стечајних радњи и поступака краћи, а учесници у поступку били су одговорнији за своје радње (нпр. уведен је институт одговорности привременог стечајног управника и стечајног управника за све ризике одговорности који су повезани са њиховом дјелатношћу). Ипак, у току примјене закона појавио се низ проблема које је ваљало ријешити, те је у Републици Српској дошло до низа измјена и допуна законског текста, па су се на крају стекли услови за доношење новог Закона о стечају.³

У овом раду размотриће се разлози за доношење новог закона и укратко изложити његов садржај посебно са аспекта новина које доноси.

1 Службени гласник Републике Српске, бр. 67/02, 77/02, 38/03, 96/03, 68/07, 12/10, 16/10 и 26/10.

2 Више о томе: М. Рајчевић, „Законска регулатива стечаја и ликвидације у Босни и Херцеговини“, *Право и привреда*, бр. 5-8/2014.

3 Закон је објављен у „Службеном гласнику Републике Српске“, бр. 16/2016, 2. марта, а ступио је на снагу осмог дана од дана објављивања, 10. марта 2016. године.

II Разлози за доношење Закона

Водећи рачуна о томе да треба побољшати услове за обављање привредних дјелатности и поспјешити пословне активности стимулацијом оснивања нових пословних субјеката,⁴ а уједно омогућити брже окончање процедура стечајног поступка, без обзира на његов исход, Влада Републике Српске је својом економском политиком ради постизања таквих циљева, између осталог, поставила за циљ и доношење новог Закона о стечају. Тим законом би се реализовале и препоруке Европске комисије о новом приступу стечају, који би био орјентисан на подстицање реорганизације неликвидних привредних субјеката кроз финансијско и оперативно реструктурирање, како би се наставила њихова пословна активност. У том контексту, новим законским рјешењима, требали би се створити услови да се путем мјера предузетим стечајним поступком подстакне оживљавање пословних активности оних субјеката који имају структурне проблеме које не могу сами да рјеше, а имају економске потенцијале за успјешан наставак пословања. Ти циљеви били су постављени и у вријеме доношења Закона о стечајном поступку из 2002. године, али је било очигледно да његовом садржином они не могу бити остварени на жељени начин, што је био и разлог његових виšekратних измјена које су за посљедицу имале и утврђивање пречишћеног текста од стране Законодавног одбора Народне скупштине Републике Српске крајем 2010. године, чиме су се испунили и формални услови за доношење новог закона. Наиме, чланом 59. ставом 2. Правила за израду закона и прописа Републике Српске,⁵ прописано је да се мора донијети нови закон уколико је утврђен пречишћен текст закона, а укаже се потреба да се изврше измјене и допуне тог пречишћеног текста.

Наведени формални разлог за доношење новог Закона о стечају одржава и суштинске, материјалне, разлоге за такав чин, јер су у пракси примјене старог закона настале одређене тешкоће које је ваљало ријешити новим законским текстом. Ово тим прије, јер је због постојећих економских околности, велики број привредних субјеката постао неликвидан, чиме су се стекли услови да се покрену стечајни поступци који нису на задовољавајући начин могли да се ријеше до сада важећом законском

4 Измјеном и допуном Закона о привредним друштвима из 2013. године омогућено је оснивање једночланих друштава са ограниченом одговорношћу једноставнијом и јефтинијом процедуром уз оснивачки капитал од само једне конвертибилне марке („Службени гласник Републике Српске“, бр. 67/13). Видјети: М. Рајчевић, „Регистрација пословних субјеката у Републици Српској“, *Право и привреда*, бр. 4-6/2014, стр. 50-62.

5 „Службени гласник Републике Српске“, бр. 24/14.

регулативом. Ти проблеми стечајних поступака своде се на неколико група уочених недостатака.

У првом реду, евидентан је био проблем неблаговременог покретања поступка. Иако је било јасно ко треба да покрене поступак од стране стечајног дужника (законски заступник) то није чињено на вријеме због непостојећих санкција према тим лицима, па је због протеча времена дужник остајао без имовине довољне за провођење стечајног поступка, а и повјериоци често нису били спремни да уплате предужам на име трошкова за отварање стечајног поступка, сумњајући, у, за њих, повољан исход у погледу намирења њихових потраживања. Исто тако, Законом о стечајном поступку није био предвиђен орган који би вршио надзор над примјеном одредбе о времену покретања поступка и који би због тога могао изрицати санкције одговорном лицу стечајног дужника. Надаље, трошкови провођења стечајног поступка били су високи у односу на вриједност стечајне масе. Поред тога, стечајни поступак је предуго трајао због вођења парничних поступака као и због поступака пред Републичком управом за геодетске и имовинско правне односе, усљед неријешених имовинско-правних односа. Томе треба додати и немогућност уновчења стечајне масе, јер на лицитацијама није било заинтересованих, а у судовима је био изражен и проблем недовољног броја стечајних судија. Нису биле коришћене могућности реорганизације стечајних дужника, због недостатака планова реорганизације, а изостао је и квалитетан надзор и контрола рада стечајних управника. Могло би се, након уочених проблема везаних за садржај и примјену Закона о стечајном поступку, закључити да су ти проблеми субјективне природе (везани су за његову примјену) али исто тако и објективне природе, јер се односе на његову непотпуну садржину.

Новим Законом о стечају ти проблеми се желе отклонити, те би у том циљу морало да се нарочито побољша и утиче на: благовремено покретање стечајног поступка, финансијско и оперативно реструктурирање стечајног дужника, скраћивање времена трајања стечајног поступка, смањење трошкова тог поступка, те висине трошкова новчаног предужма за његово вођење. Такође је битно утицати на начин именовања стечајних управника уз уважавање принципа равномјерности и равноправности приликом њиховог именовања, те одредити висину њихових накнада и крајњу животну доб до које могу бити ангажовани. Потребно је извршити унапређење процеса реорганизације у смислу детаљнијег регулисања и његовог поједностављења, те осигурати већу заштиту права стечајних повјерилаца. Исто тако, треба одредити орган који би био задужен за надзор примјене законске одредбе која се односи на благовремено покретање поступка и који би у том смислу био овлашћен на изрицање санкција

стечајном дужнику, односно његовом законском заступнику, због неблаговременог покретања поступка. И на крају, треба, у сврху постизања наведених циљева, извршити усклађивање прописа који имају утицаја на примјену Закона о стечајном поступку.

III Архитектура и садржај закона о стечају

Нови Закон о стечају је у групи оних закона који су Републици Српској донијети након ступања на снагу поменутих Правила за израду закона и других прописа Републике Српске којима се уређују начела и правна техника за израду закона, подзаконских прописа и других општих аката. Њима се обезбјеђује да се у изради прописа поштују уставне одредбе о подјели власти и подјели надлежности, између ентитета и Босне и Херцеговине, о уставности и законитости, једнакости и равноравности, објављивању и ступању на снагу прописа, забрани повратног дејства и престанку важења прописа.⁶ Због тога је нови Закон о стечају по својој архитектури и садржају пријемчивији за његове адресате од ранијег закона, зато што су њиме објашњени предмет и циљ уређивања, начела на којима се заснива, област односа који се њиме уређује, те дато објашњење појединих израза и појмова који се у Закону користе.

Закон о стечају подијељен је у седам поглавља и има укупно 296 чланова.

У првом поглављу дефинише се његов предмет и регулишу се услови и поступак реструктурирања, те утврђују разлози за отварање поступка реструктурирања и стечајног поступка. Такође, утврђују се начела поступка реструктурирања и стечајног поступка.

У другом поглављу прописане су опште процесне одредбе, прописује се стварна и мјесна надлежност суда стечајног поступка, утврђују се рокови његовог окончања као и рокови окончања судских и управних поступака, те друге радње и поступци везани за те поступке.

Трећим поглављем прописују се поступак реструктурирања, његови органи, покретање, трајање и све посљедице његовог покретања, обуставе те пословање дужника за вријеме реструктурирања.

У четвртном поглављу регулише се стечајни поступак, почев од његовог покретања до закључења. То је садржајно најобимнији дио Закона

6 Видјети чл. 1. и чл. 4. ст.1. Правила за израду закона и других прописа Републике Српске.

јер регулише детаље поступка, његово дејство и надлежност органа за спровођење поступка (чланови од 53. до 201.).

С обзиром на циљеве Закона важно је пето поглавље којим се регулише реорганизација стечајног дужника. Њиме се детаљно уређује начин припреме реорганизације дужника, подношење и садржај плана и његова припремна основа, те утврђује основа за спровођење и разврставање учесника у стечајном плану уз неопходне детаље самог поступка те надзора његовог провођења.

Шестим поглављем уређују се питања међународног стечаја која се не разликују од његовог регулисања претходно важећим законом.

Поглављем седмим прописују се казнене одредбе, а осмим прелазне и завршне одредбе.

Прије но што се пређе на кратак приказ новина које доноси Закон, треба констатовати да је његов назив адекватнији него што је то био случај са претходним законом. Наиме, Закон о стечајном поступку је својим називом потенцирао поступак као суштинско обиљежје стечаја, што наравно није грешка, али институт стечаја има и своју материјалноправну димензију која није занемарљива, те је отуда назив новог закона адекватнији.

Сигурно је да је од самог назива закона битније оно што он садржајно ново доноси с обзиром на циљеве који се њиме желе постићи.

Законом о стечају уређује се као новина, поступак реструктурирања. Он се дефинише као судски поступак који суд спроводи прије покретања и вођења стечајног поступка ради финансијског и оперативног реструктурирања дужника. Финансијско и оперативно реструктурирање је поступак који се води у циљу закључења споразума између повјерилаца и стечајног дужника о начину намирења потраживања повјерилаца ради побољшања ликвидности дужника и отклањања стечаја над њим. У том поступку учествује повјереник којег именује стечајни судија из реда стечајних управника са задатком да прати пословање дужника, испита његово материјално и финансијско стање, пријави потраживања повјерилаца и са тим упозна стечајног судију, дужника и повјериоце како би се добио увид у економско и финансијско стање дужника прије доношења одлуке о закључењу споразума. Поступак реструктурирања је пружање могућности неликвидном привредном друштву да закључи нагодбу са повјериоцима у циљу лакшег и повољнијег измирења новчаних обавеза. Тиме би се избјегао стечај и привредно друштво наставило своје пословање, а повјериоци били намиреени у вишем износу него у стечајном поступку који дуго траје и изискује велике трошкове.

Закон ограничава трајање поступка реструктурирања на најдуже пет мјесеци од дана његовог отварања уз могућност да се у оправданим случајевима продужи од стране суда најдуже за деведесет дана. Поступак се покреће било на приједлог дужника или повјериоца, с тим да је за то увијек потребан пристанак супротне стране. Суд испитује прихватљивост приједлога који се мора прописно објавити. Уз приједлог суду се доставља и извјештај о дужниковом финансијском стању и пословању као и план финансијског и оперативног реструктурирања са садржином која је Законом прописана. Суд приједлог може одбацити ако се за то испуне прописани услови, а ако утврди да су испуњени услови и претпоставке за његово покретање, донијет ће рјешење о томе и уједно именовати повјереника. Рјешење о покретању поступка реструктурирања суд ће објавити на његовој огласној табли, у „Службеном гласнику Републике Српске“ и на интернет страници Агенције за посредничке, информатичке и финансијске услуге (АПИФ), те доставити пословној банци код које дужник има отворен главни рачун. О отварању поступка реструктурирања суд ће обавијестити повјериоце који морају пријавити своја потраживања која ће се испитати на рочишту како би се признала или оспорила од стране повјереника, дужника или повјерилаца, након чега се уносе у тебелу признатих или оспорених потраживања, коју сачињава суд. Дужник је најкасније у року од осам дана од дана утврђивања табеле признатих и оспорених потраживања у обавези да достави план финансијског и оперативног реструктурирања, а у противном ће суд обуставити поступак. Према резултатима финансијског и оперативног плана реструктурирања и права гласа, повјериоци се разврставају у редове, а суд ће заказати рочиште на којем ће се расправљати и гласати о плану. Суд ће рјешењем прихватити план и потврдити поравнање у поступку реструктурирања ако за план гласа најмање 25% повјерилаца и ако је збир износа потраживања повјерилаца који су гласали за план већи од збира износа повјерилаца који су гласали против плана, изузев: а) ако је неко од повјерилаца, како каже Закон, „учинио вјероватним“ да се планом ставља у лошији положај од онога у којем би био да плана нема, б) ако из плана произлази да није вјероватно да ће његово спровођење учинити дужника способним за плаћање до краја текуће и наредне двије године, и в) ако планом није одређено намирење износа које би добили повјериоци да њихова потраживања нису оспорена. Правне посљедице отварања поступка реструктурирања наступају у моменту објављивања рјешења о његовом отварању на огласној табли суда, а обухватају сва потраживања повјерилаца према дужнику која су настала до момента отварања поступка. Најважнија правна посљедица покренутог поступка је да се парнични, извршни и управни поступци покренути против дужника

прекидају, а да се током његовог трајања такви поступци не могу против дужника покретати, нити теку рокови у којима се може поднијети тужба или други захтјев. Покренути поступци наставиће се на приједлог тужиоца након правоснажног рјешења о поравнању у поступку реструктурирања или након правоснажности рјешења о обустави поступка реструктурирања. Из претходно начелно изнешеног садржаја законског текста о поступку реструктурирања (чл. од 27. до 53. Закона) видљиво је да се овим поступком жели предупредити стечај давањем предаха дужнику поравнањем са повјериоцима који морају да цијене своје интересе и одважу шта је за њих повољније. Да ли ће ове мјере дати резултате показује пракса, али оно што је добро у оваквом законском рјешењу је давање шансе учесницима да ову мјеру искористе ако им одговара, пошто неуспјех води отварању стечајног поступка.

Које су новине Закона везане за стечајни поступак, којим се регулишу претходни и стечајни поступак, те реорганизација стечајног дужника?

Претходно је напоменуто да је као један од важних уочених проблема ранијег закона недостатак норми које би регулисале ситуацију везану за неблаговременост подношења приједлога за покретање стечајног поступка. Закон о стечају то рјешава обавезом да се приједлог за отварање стечајног поступка мора поднијети у року од тридесет дана од дана наступања платежне неспособности (суд је дужан да приједлог размотри у року од осам дана од дана пријема), а ако стечајни дужник, односно орган овлашћен за његово заступање, не поднесе приједлог у наведеном року, казниће се новчаном казном за прекршај. Закон прописује да је АПИФ надлежан да такав поступак покрене издавањем прекршајног налога или подношењем захтјева за покретањем прекршајног поступка пред надлежним судом. Ова надлежност АПИФ-а је нарочито важна и од значаја је за благовремено покретање стечајног поступка, јер претходни закон није прописивао који је орган надлежан да врши надзор над примјеном одредбе која се односи на правовременост покретања поступка и који би изрицао санкције због повреде такве одредбе.

Законом о стечају скраћени су рокови за предузимање појединих радњи у предстечајном или стечајном поступку те прописане санкције за привременог, односно стечајног управника и друге учеснике у поступку, кад пропусте да благовремено предузму и спроведу потребне радње, чиме се утиче на скраћење трајања и трошкова стечајног поступка. Поред тога, регулисан је начин праћења извршења одређених радњи у поступку од предсједника судова и старјешина органа управе, зависно од тога да ли се ради о судским или управним поступцима.

Због уочених недостатака у пракси примјене претходног закона, употпуњене су одредбе Закона које се односе на полагање испита за стечајне управнике, контролу њиховог рада, број стечајних предмета које може водити један стечајни управник те године живота као лимит за обављање њихових дужности. Испит за стечајног управника врши се на основу захтјева за полагање по претходно расписаном јавном позиву, пред комисијом, уколико кандидат испуњава Законом прописане услове. Између осталог, тражи се да кандидат није старији од 70 година (што је старосни лимит за обављање њихових послова), да није осуђиван за кривична дјела из области организованог криминала, корупције и привредног криминалитета, као и за кривична дјела која га чине недостојним за обављање његових дужности, да се против њега не води поступак за кривична дјела, да није разрјешен дужности директора или другог органа у правном лицу због несавјесног рада, да није починио прекршај везан за обављање дужности стечајног управника, те да нема, како Закон каже, „негативних резултата рада у привредној или другој организацији, о чему прилаже потврду Привредне коморе Републике Српске“. Стечајни управници имају обавезу да се стручно усавршавају на основу одговарајућег правилника којег доноси ресорни министар, а који, такође, утврђује листу стечајних управника која се обнавља сваке четири године. То обнављање потребно је због тога што се са листе бришу лица која су у међувремену навршила 70 година живота или су осуђена за претходно наведена кривична дјела или су против њих покренути поступци за та кривична дјела. Један стечајни управник може водити један стечајни поступак, а изузетно, када то захтјевају нарочито оправдани разлози, може истовремено водити два стечајна поступка. У стечајним поступцима мале вриједности (то су поступци у којима је очекивана вриједност стечајне масе мања од 100.000 конвертибилних марака) стечајни управник може водити више од два поступка. С тим у вези, окружни привредни судови морају уредити и водити евиденцију о отвореним стечајним поступцима, ангажованим управницима и броју предмета којима су стечајни управници задужени. Стечајни управник се након преузимања службе мора осигурати од одговорности за све ризике који су повезани са његовом дјелатношћу у сваком стечајном предмету. Најнижа осигурана сума је 50.000 конвертибилних марака, али стечајни судија може, на приједлог скупштине или одбора повјерилаца и стечајног управника, одредити осигурану суму у већем износу, узимајући у обзир очекивану стечајну масу и посебне околности конкретного поступка. Када се ради о стечајним поступцима мале вриједности, не постоји обавеза осигурања од одговорности стечајног управника.

Новина у Закону о стечају је и начин обавјештавања странака у стечајном поступку, с обзиром на велики број заинтересованих лица и учесника стечајног поступка, те неажурну документацију привредних друштава над којима се воде стечајни поступци. Обавеза је да се сва рјешења стечајног суда као и други акти предвиђени Законом морају (поред прописаних случајева обавезног достављања учесницима у поступку) објавити на огласној табли суда, електронској табли суда, у „Службеном гласнику Републике Српске“ и на интернет страници АПИФ-а.

У односу на претходни Закон о стечајном поступку, права радника стечајног дужника су боље заштићена с обзиром на чињеницу да су потраживања радника по основу дванаест загарантованих плата у бруто износу сврстана у виши исплатни ред. Исто тако, у поступку финансијског и оперативног реструктурирања потраживања радника по основу плата су загарантована и изузета од споразума стечајног дужника и повјерилаца, чиме се утиче не само на наплату њихових потраживања, већ и на повезивање њиховог радног стажа.

Надаље, тачно је одређено ко су повезана лица у стечајном поступку, што утиче и на могућност побијања радњи повезаних лица којима је нанесена штета како стечајном дужнику тако и стечајним повјериоцима.

У циљу заштите интереса стечајних повјерилаца продужени су рокови за побијање правних радњи којима је онемогућено намирење њихових потраживања радњама стечајног дужника прије подношења приједлога за покретање стечајног поступка или након тог момента.

У погледу поступка за уновчење имовине стечајног дужника, за разлику од претходно важећег закона, прецизније су регулисана правила уновчења имовине са циљем да се то чини на бржи и јаснији начин, а што је предуслов бржег и квантитативног вишег намирења повјерилаца у стечајном поступку. Законом о стечају прописана је обавеза министра правде да донесе правилник о начину управљања стечајном масом, којим ће бити прописани стандарди управљања и уновчења имовине, чиме ће се увести недостајућа правила у овакве надлежности стечајног управника.

До сада важећи Закон о стечајном поступку, није, у циљу намирења стечајних повјерилаца, као метод тог намирења, регулисао продају стечајног дужника као правног лица. Разлог зашто је то тако лежи у чињеници да је тај институт са аспекта правне теорије доста споран. Наиме, теоретски је спорно да ли је уопште могућ промет правног субјективите-

та, а поред тога, стечај је по дефиницији (у ужем смислу) институт колективног намирења над имовином стечајног дужника, те се, отуда, може продавати, ради уновчења, само његова имовина, а не он сам. Остављајући по страни такве теоретске разлоге оспоравања овог института, што је тема за посебну расправу, нови Закон о стечају приклања се оваквом рјешењу ради практичних разлога на концепцијским основама познатим и у неким другим законима. Наиме, идеја те концепције је у томе да се продајом стечајног дужника као правног лица обуставља стечајни поступак у односу на стечајног дужника, а наставља у односу на стечајну масу коју терете потраживања повјерилаца и која због тога стиче пословну способност те се мора уписати у Регистар пословних субјеката. Стечајну масу заступа стечајни управник и она је како то каже Закон о стечају „нови субјект грађанског процесног права“.

Послије оваквог начина продаје (његове активе) стечајни дужник, који губи тај статус, може наставити да обавља пословне активности јер нема више обавезе према стечајним повјериоцима зато што се стечајни поступак наставља према стечајној маси, која је сачињена од новца добијеног његовом продајом као правног лица. Радња продаје стечајног дужника је радња од посебне важности за стечајни поступак, па је отуда за њу потребна сагласност одбора повјерилаца, а ако он не буде формиран, потребна је сагласност скупштине повјерилаца.

Новим законом предвиђена је продаја цјелокупне имовине или дијела имовине стечајног дужника, под условом да купац настави обављати своје регистроване дјелатности и да задржи раднике. Овакав начин уновчења имовине био је регулисан и претходним законом а у пракси је дао добре резултате, посматрано са економског и социјалног аспекта, па је то био основни разлог да се такво рјешење прихвати и новим законом.

Законом о стечају регулисана је реорганизација стечајног дужника на концепцијским основама како је то чинио претходно важећи закон, што је у складу са идејом по којој треба дати законске основе да се подржи опстанак стечајног субјекта, а том циљу, како је напоменуто, служи и поступак финансијског и оперативног реструктурирања. Поступак реорганизације Законом се дефинише као посебан поступак који се спроводи у оквиру стечајног поступка ради утврђивања правног положаја стечајног дужника и његовог односа према повјериоцима, а посебно ради одржавања његове дјелатности и очувања радних мјеста. Поступак реструк-

турирања који није успио не искључује могућност да се у отвореном стечајном поступку покрене поступак реорганизације.

IV Закључак

Изнесени разлози за доношење Закона о стечају, прокламовани циљеви који се њиме желе постићи, његова садржина и посебно нова рјешења, биће изложени тесту практичне примјене која ће показати да ли ће све то донијети резултате који се од пословне заједнице очекују. Највише се очекује од мјера убрзавања спровођења предвиђених поступака, без обзира да ли конкретна ситуација иде у правцу оздрављања стечајног дужника и наставку његовог пословања, или се иде у правцу његовог гашења. Битно је да поступци постану ефикаснији, што значи краћи, те да то доведе до избјегавања непотребних губитака стечајне масе и поједстињења трошкова провођења поступака. Идеје и циљеви новог закона су без сумње добри и прихватљиви за све субјекте инволвиране директно или индиректно у регулисане поступке, а да ли ће се и у ком облику остварити, показаће наравно вријеме и досљедна примјена његових норми.

Marko RAJČEVIĆ, PhD

Professor at the Faculty of Law University of Banja Luka

NEW BANKRUPTCY LAW OF THE REPUBLIC OF SRPSKA

Summary

This paper shows the changes brought by the new bankruptcy law. In particular, it is introducing the concept of restructuring aimed at conclusion of an agreement between the creditors and the bankruptcy debtor on the method of settlement of claims of creditors in order to improve liquidity and eliminate bankruptcy over it. This procedure, as well as the process of reorganization seeks to prevent the harmful consequences of the termination of the debtor, which was the main reason and motive for the adoption of this law.

Key words: law, bankruptcy, restructuring, reorganization, the debtor.